

...

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.014/2025/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Dr. Oros Csaba Ügyvédi Iroda (cím16., ügyintéző: dr. Oros Csaba ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (Cím1) felperesnek – a Szilágyi és Regő Ügyvédi Iroda (cím18., ügyintéző: dr. Szilágyi Botond ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (Cím2) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetése tárgyában indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 22.M.70.196/2023/26. számú ítélete ellen a felperes által 27. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 75.600 (hetvenötezerhatszáz) forint + áfa másodfokú perköltséget, a le nem rótt 241.920 (kétszáznegyvenegyezer-kilencszázhusz) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság határozata és az általa megállapított tényállás

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2024. november 5. napján hozott 22.M.70.196/2023/26. számú ítéletével elutasította a keresetet, amelyben a felperes a munkaviszonya jogellenes megszüntetésének a jogkövetkezményeként az alperes kötelezését kérte 1.008.000 forint felmondási időre járó távolléti díj és 2.016.000 forint végkielégítés

megfizetésére a Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 82. § (4) bekezdése alapján.

[2] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 1999. január 1-jétől állt munkaviszonyban az alperessel, illetve annak jogelődjeivel. 2011. április 1-jétől uszodamester, úszásoktató munkakörben foglalkoztatta az alperes, a munkavégzés helye. A felperes havi munkabére 336.000 forint volt, a munkáltatói jogkört az alperes ügyvezetője gyakorolta. 2021. szeptember 1-jétől, ezt a tisztséget törvényes képviselői töltötte be.

[3] A felperes munkaköri feladata volt – egyebek között – a vendégek felügyelete, a testi épségük, egészségük megóvása, életmentés, elsősegélynyújtás, a medencék és környékük rendjének fenntartása, a rendbontás megakadályozása. A munkaköri leírás azt is tartalmazta, hogy a felperes csak indokolt esetben hagyhatta el az általa felügyelt területet, a medence környezetét, továbbá a munkavégzés helyének elhagyásakor köteles volt azonnali helyettesítésről, felügyeletről gondoskodni. A munkaköri leírás 9. pontja értelmében a felperesnek a számára kijelölt munkaterületen kellett tartózkodni, azt a munkahelyi vezetője engedélye nélkül nem hagyhatta el.

[4] Az alperes által üzemeltetett munkavégzés helye területén a szeptember 1-je és június 15-e közötti időszak téli üzemnek minősült. Ilyenkor két medence, egy 25 méteres és egy 33 méteres medence volt nyitva. Hétköznapiokon három uszodamester volt az uszodában a nyitvatartási időben, ketten az uszoda nyitásakor kezdték meg a munkát, a harmadik ún. zárós úszómesternek később kezdődött a munkaideje és zárásáig tartott. Mindez azt jelentette, hogy az ún. „nyitós” úszómesterek 5:55 órától, 18:50 óráig végeztek munkát, a zárós úszómester, pedig 7:45 órától 20:40 óráig. A két medencét a nyitós úszómesterek felügyelték, egymást két óránként váltva a medencéknél. Amennyiben el kellett hagyniuk a munkavégzési helyüket, pld. étkezés, vagy mosdó használat céljából, akkor a zárós uszodamester helyettesítette őket, aki ezen kívül egyéb feladatokat is ellátott az uszoda területén, pld. fűnyírást. Miután lejárt a nyitós úszómesterek munkaideje 18:50 óra után, a zárós úszómester, illetve más, úszómesteri képesítéssel rendelkező úszásoktató felügyelte az uszoda zárásáig a medencéket. A medencéket zárás előtt 15 perccel már nem használtatták a vendégek. A téli üzemidőben a 25 méteres medencében 19:45 óráig lehetett úszni. A nagyobb, 33 méteres medencét általában 17:00 órától, de legkésőbb 18:00 órától kizárólag sportolók használták edzés céljából.

[5] Az alperes 2020. február 7-én azért adott írásbeli figyelmeztetést a felperesnek, mert a munkaideje vége, vagyis 20:40 óra előtt, 20:10 órakor már nem tartózkodott a munkahelyén.

[6] 2021 nyarán az alperesi munkavállalók béremelést kezdeményeztek. Az alperes gazdasági vezetője, azonban béremelés helyett mozgóbér juttatásra tett ajánlatot. Ezt követően, az alperesnél dolgozó valamennyi úszómester, köztük a felperes keresőképtelen

állományba került. Az alperes kezdeményezte a keresőképtelenség felülvizsgálatát. A vizsgálat eredménye szerint a keresőképtelenség indokolt volt.

[7] törvényes képviselő1, aki 2021. szeptember 1-jétől látta el az alperes ügyvezetői feladatait, szeptember 8-án ügyvezetői utasítást bocsátott ki, ebben az Mt. 52. § (1) bekezdésének a), b) és c) pontjaival egyező módon rögzítette a munkavállalók munkavégzéssel kapcsolatos kötelezettségeit. Az utasítás tartalmazta azt is, hogy a munkavállaló köteles a kijelölt munkaterületen tartózkodni, azt a munkahelyi vezető engedélye nélkül nem hagyhatja el.

[8] 2022. május 22-én a felperes újabb írásbeli figyelmeztetést kapott. Ennek az volt az indoka, hogy munkaidőben a számára kijelölt munkaterületet elhagyta, holott vendég tartózkodott a medencében.

[9] 2023. május 16-án a felperes tanú3cel együtt látta el a nyitós uszodamesteri feladatokat, tehát aznap a munkaidejük reggel 5:55 órától, 18:50 óráig tartott. A zárós uszodamesteri feladatokat tanú7 látta el. A kétóránkénti váltásra figyelemmel, 16:00 órától a felperesnek a 33 méteres medencénél, tanú3nek pedig a 25 méteres medencénél kellett ellátni az úszómesteri feladatokat. A felperes azonban 16:46 óra és 18:15 óra között nem a 33 méteres medencénél volt, hanem a munkatársaival, tanú7nal és tanú3cel együtt a 25 méteres medencénél található uszodamesteri helyiségben tartózkodott. Ebben az időszakban a 33 méteres medence felügyelet nélkül maradt. A medencében ekkor sportolók számára edzés zajlott. A felperes ugyanezen a napon a munkaideje lejártát megelőzően, 18:50 óra helyett 18:16 órakor távozott a munkahelyéről.

[10] Az alperes ezt követően 2023. május 25-én azonnali hatályú felmondással megszüntette a felperes munkaviszonyát. Az indokolás szerint 2023. május 16-án felügyelet nélkül hagyta a 33 méteres medencét, amivel megszegte a munkaköri leírása szerinti kötelezettségeit, továbbá a közfürdők létesítésének és üzemeltetésének közegészségügyi feltételeiről szóló 37/1996. (X. 18.) NM rendeletben (a továbbiakban: NM rendelet) foglaltakat is. Ebben az időben a 25 méteres medencénél található uszodamesteri helyiségben tartózkodott a kollégáival együtt, holott az uszodamester kötelessége, hogy a teljes üzemidő alatt a fürdőmedencék mellett tartózkodjon, azt csak indokolt esetben hagyhatja el. Ez utóbbi esetben köteles azonnali helyettesítésről, felügyeletről gondoskodni. Az alperes a felperes kötelezettségzegéseként értékelte azt is, hogy ugyanezen a napon a munkaideje lejártát megelőzően 18:50 óra helyett, 18:16 órakor távozott. Erről a munkáltatói jogkör gyakorlóját nem értesítette és nem igazolta a távolmaradását, továbbá nem gondoskodott a helyettesítéséről.

[11] Az elsőfokú bíróság az azonnali hatályú felmondás jogszerűségét az Mt. 52. § (1) bekezdés c) pontja alapján vizsgálta, figyelemmel a 78. § (1) bekezdésében, továbbá a 64. § (1) bekezdés c) pontjában és (2) bekezdésében foglaltakra. Megállapította, hogy a felperes

nem vitatta az azonnali hatályú felmondásban rögzített magatartások tényszerűségét, valóságát. A kereset alapján azt kellett vizsgálni, hogy a felperes megalapozottan hivatkozott-e azt a munkáltató által ismert és eltűrt gyakorlatra, mely szerint az úszómesternek nem volt kötelező edzések alatt a medence mellett tartózkodni és a munkaidejük lejártá előtt is távozhattak, amennyiben elvégezték a munkájukat.

[12] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. § (1) bekezdése alapján kifejtette, hogy az előbbi gyakorlat fennállásának a bizonyítása a felperes érdekkörébe tartozott. A perbeli bizonyítékok alapján azonban nem lehetett megállapítani, hogy az azonnali hatályú felmondásban rögzített magatartás a munkáltató által eltűrt, hallgatólagosan jóváhagyott, kialakult gyakorlatnak felelt meg.

[13] Az elsőfokú bíróság figyelembe vette a tanúként meghallgatott tanú6, tanú8, tanú12 és tanú10 tanúvallomását, akik egyezően nyilatkoztak arra, hogy nincs tudomásuk a felperes által hivatkozott gyakorlatról. A tanúk úszómesterként dolgoznak az alperesnél, az edzések alkalmával is folyamatosan a 33 méteres medence mellett tartózkodnak hétköznapi 18:40 óráig, illetve a munkaidejük lejártáig. Az előbbi vallomásokat erősítette meg tanú11 tanúvallomása is, aki 2022. szeptember 1-je óta hétfői, szerdai és pénteki napokon 18:45 óráig úszásoktatóként, majd az uszoda zárásáig, 20:00 óráig uszodamesterként végez munkát az alperesnél. A vallomása szerint edzés idején is a 33 méteres medence mellett kell tartózkodni. tanú5 tanúvallomása is releváns volt, mert fürdőszolgálatosként rálátása van az úszómesterek munkavégzésére, érzékeli, látja a mozgásukat, mivel rendszeresen körbe kell mennie az uszoda területén. A tanú vallomása azt is alátámasztotta, hogy az úszómestereknek edzések alatt is a medence mellett kell tartózkodni.

[14] tanú3, aki a felperessel egy csoportban dolgozó uszodamester volt, szintén azt erősítette meg a tanúvallomásával, hogy a 33 méteres medence mellett ő is folyamatosan ott tartózkodott, edzések alatt is. Előadása szerint csak 18:00 óra után hagyta el a 33 méteres medencét. tanú13 tanúvallomása pedig azt támasztotta alá, hogy 18:00 óráig a lakosság részére is fenntartottak úszósávokat, eddig kötelező volt az úszómestereknek a medencénél lenni.

[15] A felperes által hivatkozott gyakorlatot tanú1 gépész erősítette meg a vallomásában. A tanú azt állította, rendszeresen előfordult, hogy a 33 méteres medencénél 18:00 óra után, illetve az edzések idején, már nem tartózkodott úszómester. Az úszómesterek elegendőnek találták az edzők jelenlétét. Az elsőfokú bíróság tanú1 vallomásának értékelésekor figyelembe vette az azonos bíróság előtt 25.M.70.201/2023. számon folyamatban volt ügyben a 23. sorszámú jegyzőkönyvben rögzített vallomását is. A másik ügyben tanú1 úgy nyilatkozott, hogy nem tudja, az úszómesterek, hogyan látták el a medencék felügyeletét a 18 órai időszakban. Az ellentmondásra tekintettel az elsőfokú bíróság a tanú vallomását önmagában nem találta elégséges bizonyítéknak annak alátámasztására, hogy 18:00 óra előtt nem kellett folyamatos úszómesteri felügyeletet biztosítani a 33 méteres medencénél. A tanú egyébként is eltérő munkakörben és

munkaidőbeosztásban végzett munkát, a vallomásából nem következett, hogy általános gyakorlat volt arra, 18:00 óra után ne tartózkodjon úszómester a 33 méteres medencénél.

[16] Az elsőfokú bíróság a tanúvallomások alapján arra a következtetésre jutott, hogy 18.00 óráig valamennyi úszómester folyamatosan a 33 méteres medence mellett tartózkodott. 18:00 óra után voltak olyan úszómesterek, így a felperes, tanú3 és tanú13, akik azt a gyakorlatot követték, hogy eljöttek a medence mellől. Az úszómesterek többsége azonban 16:46 óra, illetve 18:15 óra között, tehát abban az időtartamban, amit az alperes az azonnali hatályú felmondásban rögzített, folyamatosan felügyelte a medencét. A felperes által hivatkozott és eltűrt általános munkahelyi gyakorlat, tehát nem bizonyított, csupán az úszómesterek kisebb része által követett gyakorlat ténye volt megállapítható.

[17] Az a kereseti hivatkozás sem nyert bizonyítást, hogy az előbbiekről az ügyvezetőnek tudomása volt, illetve ahhoz hallgatólagosan hozzájárult. Éppen ellentétes következtetésre lehetett jutni tanú3 tanúvallomásából, aki azt adta elő, hogy törvényes képviselői ügyvezetővé történt kinevezését követően folyamatosan 18:00 óráig a 33 méteres medence mellett tartózkodott, mivel nem akart okot szolgáltatni a munkaviszonya megszüntetésére. tanú13 úszómester tanúvallomása is azt támasztotta alá, hogy az ügyvezető nem tűrte el a felperes által hivatkozott gyakorlatot, mivel a tanút figyelmeztette az azonnali hatályú felmondást megelőző időszakban, hogy tartózkodjon a 33 méteres medence mellett.

[18] Az azonnali hatályú felmondásban rögzített napon, nyitvatartási idő alatt a 33 méteres medence 1,5 órás időtartamra úszómesteri felügyelet nélkül maradt. Az elsőfokú bíróság ezt olyan minősített kötelezettségszegésnek tekintette, amely már önmagában is megalapozta a munkaviszony azonnali hatállyal történt megszüntetését, figyelemmel arra is, hogy a felperes hasonló jellegű kötelezettségszegés miatt korábban írásbeli figyelmeztetésben is részesült. Arra pedig, hogy az úszódamesteri helyiségből többször is ellenőrizte a 33 méteres medencét, a felperes csak a perben, a személyes meghallgatása során hivatkozott először.

[19] Az úszómesteri felügyelet ellátása szempontjából annak sem volt jelentősége, hogy a medencét sportolók vagy más vendégek használták. Az NM rendelet 3. számú melléklete ugyanis nem tesz különbséget a medencét használó vendégek között az úszástudás alapján. Baleset vagy rosszullét bárkinél előfordulhat és ilyenkor szükséges, hogy az úszómester azonnal segítséget tudjon nyújtani. A másik perben a 25.M.70.201/2023/23. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben tanú13 tanú úgy nyilatkozott, hogy emberélet is múlhat azon, az úszódamester miként látja el a feladatait. Azt is figyelembe kellett venni, hogy az úszómesteri felügyeletet nem pótolja az alperessel polgári jogi jogviszonyban lévő sportegyesületek edzőinek a munkája. Az ugyanis nem mentesíti az úszómestereket a saját munkaköri kötelezettségeik ellátása és az ügyvezetői utasítások betartása alól.

[20] Az elsőfokú bíróság az azonnali hatályú felmondásban rögzített másik kötelezettségszegést is bizonyítottanak találta. E szerint a felperes a perbeli napon a munkaideje lejártát megelőzően korábban távozott. A tanúvallomások alapján megállapítható volt, hogy a felperesen kívül tanú13, tanú7 és tanú12 rendszeresen kb. fél órával hamarabb távoztak a munkaidejük lejártá előtt. Voltak úszómesterek, akiknél ez ritkán fordult elő (tanú6), de olyan úszómester is volt, aki a munkaideje végéig a munkahelyén tartózkodott (tanú8). Figyelembe kellett venni, hogy tanú3 változtatott a saját gyakorlatán és tanú1 munkaviszonyának a megszüntetését követően már nem távozott a munkaidő vége előtt. tanú4 tanúvallomása szerint 2017-2022. között valóban jellemző volt, hogy korábban elmentek az úszómesterek, és ez törvényes képviselői ügyvezetősége alatt is folytatódott. tanú5 pénztáros tanúvallomása viszont azt támasztotta alá, hogy 2022-2023. között ez a gyakorlat már csak alkalmi jelleggel fordult elő és kizárólag tanú12 volt, aki rendszeresen, akár egy órával hamarabb távozott a munkaideje lejártát megelőzően.

[21] Az elsőfokú bíróság azonban nem találta bizonyítottanak, hogy mindez az ügyvezető tudtával és jóváhagyásával történt. Ezt támasztotta alá, hogy tanú3 a munkavégzési gyakorlatán éppen azért változtatott, mert az ügyvezető a korábbi távozást nem támogatta. törvényes képviselői ügyvezető egyébként eltérő munkarendben dolgozott, a munkaideje 16:00 óráig tartott, ezért napi szinten nem volt rálátása arra, hogy ezen időpont után miként látják el feladataikat az úszómesterek. Nem volt vitatott, hogy kamerarendszer működött az uszodában, ami lehetőséget biztosított az ügyvezető számára a munkatársak munkavégzésének az ellenőrzésére. Önmagában azonban ez a tény és az, hogy a felvételek 2-3 hétig visszakereshetők, szintén nem bizonyította, hogy a konkrét eseményekről az ügyvezetőnek tudomása volt. Ezt a következtetést erősíti az is, hogy a jelenléti íven a munkavállalók a munkaidőbeosztás szerinti érkezési, távozási időpontokat rögzítették, függetlenül a tényleges adatoktól.

[22] A munkáltató által jóváhagyott gyakorlat tényét cáfolta továbbá, hogy az ügyvezető ellenőrzéseket folytatott. A becsatolt jegyzőkönyvek szerint 2022. február 3-án, majd 2023. február 1-jén, 2023. március 22-én munkaidőben ellenőrizték a munkavállalókat, köztük az uszodamesetereket is. Az ellenőrzés arra is kiterjedt, hogy a munkahelyükön tartózkodtak-e. Megállapítható volt az is, hogy kötelezettségszegés esetén az alperes írásbeli figyelmeztetést alkalmazott, ami szintén az ügyvezetői jóváhagyás hiányát igazolta. Mindezekon felül az ügyvezető utasítást adott ki annak egyértelműsítésére, hogy milyen munkavégzést vár el. A 2021. szeptembere előtti gyakorlat, tehát nem volt releváns, mert 2021. szeptember 8-a után az új ügyvezető egyértelművé tette, hogy változtatni kíván és a munkaidő lejártá előtti távozásra nincs lehetőség.

[23] Az elsőfokú bíróság az Mt. 7. §-a alapján sem találta jogellenesnek az azonnali hatályú felmondást, vagyis azt, hogy az alperes megtorló jelleggel a 2021. augusztusi keresőképtelenség miatt szüntette meg a felperes munkaviszonyát. Nem volt vitatott, hogy ebben az időszakban bérfeszültség alakult ki és emiatt konfliktus volt a munkáltató és az úszómesterek között. Az alperesnek kellett bizonyítania, hogy az azonnali hatályú felmondás és az előbbi körülmény között nem volt okozati összefüggés. Az elsőfokú bíróság elfogadta, hogy törvényes képviselői csak az előbbi eseményeket követően, 2021 szeptemberétől lett ügyvezető, vagyis a konfliktus és a betegállomány nem az ő ügyvezetősége alatt történt. A

felperes munkaviszonyának a megszüntetésére, pedig másfél évvel később került sor. Mindezek alapján a 2021 augusztus tömeges megbetegedések nem képezhették az azonnali hatályú felmondás mögöttes indokát.

A felperes fellebbezése

[24] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetnek helyt adó döntés meghozatalát és az alperes perköltségben történő marasztalását kérte.

[25] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást lényegében helyesen állapította meg, azonban téves jogi következtetésekre jutott, emiatt a döntése nem megalapozott. Az elsőfokú eljárásban kifejtettekkel egyezően, nem vitatta az azonnali hatályú felmondásban rögzített eseményeket, vagyis azt, hogy a 33 méteres medencét a megjelölt időpontban felügyelet nélkül hagyta, ezen kívül aznap a munkaideje lejártá előtt távozott a munkahelyéről. Továbbra is arra hivatkozott azonban, hogy mindez a munkáltató által ismert és eltúrt gyakorlatnak megfelelően történt. Más, hasonló munkakörben dolgozó munkavállalók is ennek megfelelően jártak el, náluk az alperes mégsem alkalmazott ilyen súlyos jogkövetkezményt.

[26] Kérte figyelembe venni, hogy a téli időszakban hétvégeken csak két uszodamester végzett munkát, amiből szükségszerűen következett, hogy egyes időszakokra a medencék felügyelet nélkül maradtak. Ezt a tényt az elsőfokú bíróság egyáltalán nem értékelte. Peradat az is, hogy más uszodamesterek is távoztak a munkaidő vége előtt. tanú7, aki az ügyvezető jó barátja, ismerőse volt 2023. február 9-én, a 18:30 órai ellenőrzéskor már nem tartózkodott a munkahelyén és még figyelmeztetést sem kapott. A perben korábban azért nem hivatkozott arra, hogy 16 óra után, többször is ellenőrizte a 33 méteres medencét, mert fel sem merült benne, hogy az alperes megkérdőjelezi a bevett gyakorlatot.

[27] A felperes vitatta az alperessel munkaviszonyban álló tanúk vallomását. Azonban, még a rendelkezésre álló tanúvallomások alapján is megállapítható, hogy létezett az a gyakorlat, amire a keresetben hivatkozott. Ezt erősítette meg tanú8 tanúvallomása is. Kérte figyelembe venni, hogy törvényes képviselő az ügyvezetői kinevezését megelőzően úszásoktatóként dolgozott az uszodában és tisztában volt a munkavégzési gyakorlattal.

[28] Az elsőfokú bíróság tévesen nem tulajdonított jelentőséget a kamerafelvételeknek. Azokat több hétre visszamenőleg meg lehetett tekinteni, vagyis az ügyvezetőnek emiatt is tisztában kellett lennie az uszodamesterek munkavégzésével. Ennek ellenére az azonnali hatályú felmondást megelőzően hónapokon keresztül semmilyen lényeges intézkedés nem történt. Az ügyvezető nem lépett fel megfelelően a kialakult gyakorlat megszüntetése érdekében, vagyis eltúrta azt. Ezen nem változtat az a tény sem, hogy sor került néhány ellenőrzésre, mert ez elenyésző és eredménytelen fellépés volt és

lényegi következménnyel sem járt. Az ügyvezető kizárólag egyetlen esetben alkalmazott szigorú fellépést, amikor a felperes munkaviszonyát megszüntette. Az elsőfokú bíróság ez utóbbi ténynek sem tulajdonított jelentőséget. tanú3 tanúvallomását pedig tévesen értékelte, hiszen a tanú vallomása szerint, pusztán azért tért el a bevett gyakorlattól, mert tudta, hogy a munkáltató a munkaviszonya megszüntetését tervezi.

[29] A joggal való visszaélés szempontjából nincs jelentősége, hogy törvényes képviselői ügyvezetői kinevezésére 2021. szeptemberében, vagyis a betegállományokat követően került sor. Őt a tulajdonos nevezte ki, a 2021 augusztusi eseményekkel érintett munkavállalók pedig renitens munkavállalóknak minősültek. A konfliktusban érintett munkavállalók közül már senkinek nem áll fenn a munkaviszonya az alperessel, ami igazolja az azonnali hatályú felmondás és a 2021. augusztusi események közötti összefüggést.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme

[30] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, és a felperes másodfokú perköltségben történő marasztalását kérte.

[31] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy nem létezett a felperes által hivatkozott gyakorlat, ennek tényét a felperes nem bizonyította. Azt sem bizonyította, hogy a hasonló munkakörben dolgozó munkavállalók, ennek megfelelően jártak el. tanú3 egyébként perben állt az alperessel, ugyanakkor az ő vallomása sem igazolta a felperesi állításokat.

[32] Az azonnali hatályú felmondásban azt rótták a felperes terhére, hogy a váltáskor felügyelet nélkül hagyta a 33 méteres medenceteret, hanyag módon, órákat töltött a medencétől távol. Amikor a munkatársa tanú3 erre felhívta a figyelmét, ezt követően sem látta el a feladatait, holott korábban a munkavégzése miatt már figyelmeztetésben is részesült, a korábbi ügyvezetőtől is. Az írásbeli figyelmeztetések önmagukban is azt bizonyítják, hogy nem az alperes által eltűrt, elfogadott gyakorlaton alapult a felperes munkavégzése.

[33] Az alperes vitatta, hogy a felperes többször odament ellenőrizni a 33 méteres medencét és rosszhiszeműnek tekintette a felperes ezzel összefüggő nyilatkozatait, mivel azokra már csak az eljárás végén került sor. Az ellenkérelmében részletesen és világosan rögzítette az események láncolatát, és ezek megtörténtét a per kezdetén a felperes sem vonta kétségbe. Ezért nem fogadható el tényként, hogy többször ránézett a 33 méteres medencére. Órákon keresztül a 25 méteres medencénél tartózkodott és az itt található uszodamesteri helyiség egyébként is távol esik a 33 méteres medencétől.

[34] A perben meghallgatott tanúk tényszerű és befolyásmentes vallomást tettek, ezzel szemben a felperes olyan tanúkat kért meghallgatni, akik az alperessel haragban, perben álltak, illetve elfogultak. Az alperesi ügyvezető korábbi munkavégzésének nincs jelentősége a perben, mivel törvényes képviselői korábban nem úszómesterként dolgozott. Miután pedig ügyvezető lett, egyértelművé tette ügyvezetői utasításban és egyéb intézkedések révén, hogy milyen magatartást vár el a munkavállalóktól. Mindezek alapján helyesen jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy a felperes nem bizonyította az általa hivatkozott eltúrt, elfogadott gyakorlatot.

[35] A joggal való visszaélés körében a felperes csupán rosszindulatú feltételezésekbe bocsátkozott. Nem voltak ún. renitens munkavállalók, kizárólag olyanok, akik nem tartották be a rájuk vonatkozó munkavégzési szabályokat.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[36] A felperes fellebbezése alaptalan.

[37] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg és megfelelő jogi következtetések alapján érdemben helytálló döntést hozott.

[38] A felperes a fellebbezésében – a Pp. 110. § (3) bekezdésére figyelemmel - lényegében a bizonyítékok értékelését vitatta, azt állítva, hogy az azonnali hatályú felmondásban rögzített magatartása bizonyítottan a munkáltató által ismert, eltúrt és elfogadott gyakorlaton alapult.

[39] A Pp. 265. § (1) bekezdése alapján helytállóan indult ki az elsőfokú bíróság abból, hogy a keresetben részletezett eltúrt és elfogadott gyakorlat tényének a bizonyítása a felperes érdekkörébe tartozott. Az előbbiekre is figyelemmel, helyesen értékelte a perben meghallgatott tanúk vallomását és az okirati bizonyítékokat, a Pp. 279. § (1) bekezdése érdemi döntésre kiható megsértése nem volt megállapítható. Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdésének megfelelően, kellő részletességgel számot adott arról, hogy az egyes tanúvallomások mely tényeket bizonyítottak, illetve valamely tanú vallomásának, miért tulajdonított csekély bizonyító erőt. Részletezte a tanúvallomásokat abban a körben, amelyben azok egyezőséget mutattak, vagyis a bíróság mérlegelő tevékenysége és a lefolytatott bizonyítás adatai összevethetőek voltak. Mindezekre tekintettel, a fellebbezésben előadott indokok alapján nem volt lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére és az elsőfokú ítélet megváltoztatására.

[40] A nem vitatott elsőfokú ítéleti tényállás szerint a felperes a perbeli napon, vagyis 2023. május 16-án 16:46 óra és 18:15 óra között felügyelet nélkül hagyta a 33 méteres medencét, ahol sportolók számára edzés zajlott. A jelzett időtartamban a 25 méteres medencénél található uszodamesteri helyiségben tartózkodott a munkatársaival, tanú7nal és tanú3cel.

[41] A felperes fellebbezésével ellentétben a tanúvallomások azt igazolták, hogy nem volt elfogadott és eltűrt gyakorlat a 33 méteres medence úszómesteri felügyelet nélkül hagyása, akkor sem, amennyiben ott sportolók edzése zajlott. Az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette az ítéletében, hogy több tanú vallomása egyértelműen cáfolta ezt a felperesi állítást. tanú6 úszómester kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy ő csak étkezés vagy mosdóhasználat esetén távozott a medence mellől, a mások által követett eltérő gyakorlat tényét, pedig nem tudta megerősíteni. tanú12 úszómester szintén azt állította, hogy az úszómesternek végig a medence mellett kell tartózkodnia. A tanú nem tudta megerősíteni azt sem, hogy a sportolók edzése esetén nem kell a medencénél tartózkodni. tanú8 uszodamester tanúvallomása szintén nem támasztotta alá a felperes kereseti hivatkozását. A tanú sem tudott olyan gyakorlatról, hogy edzés idején nem kell a medence mellett tartózkodni. tanú10 – aki úszásoktató és uszodamester – szintén azt adta elő, hogy végig a medence mellett kell tartózkodni, és a tanú ennek megfelelően végezte a feladatait. Az elsőfokú bíróság tehát az előbbi tanúk vallomását alappal tekintette egyezőnek abban a kérdésben, hogy azok egyértelműen cáfolták a kereseti hivatkozásokat.

[42] tanú11 úszásoktató és uszodamester szintén azt erősítette meg a tanúvallomásában, hogy még edzés alatt is a medence mellett kell tartózkodni. tanú5 pénztársoként, illetve fürdőszolgáltatásként rálátott az uszodamesterek munkájára, mivel óránként körbe kellett mennie az uszodában. Vallomása ezért releváns volt és szintén azt igazolta, hogy az úszómestereknek a medencénél kellett tartózkodniuk. A felperes által hivatkozott gyakorlatról a tanú nem tudott.

[43] Helyesen értékelte az elsőfokú bíróság tanú3 tanúvallomását is. A tanú perben állt az alperessel, ugyanakkor a vallomásával nem támasztotta alá a felperes által megjelölt gyakorlat tényét. A tanú azt adta elő, hogy korábban maga is aszerint járt el, amit a felperes a perben előadott, azonban az új ügyvezető idején ezen változtatott. A tanú által előadottak összhangban voltak azzal a ténnyel is, hogy törvényes képviselő 2021. szeptember 8-án az ügyvezetői utasításában egyebek mellett, az úszómesterek medence melletti tartózkodását illetően kötelező elvárásokat határozott meg. A tanú vallomásából, tehát az következett, hogy a felperes által hivatkozott gyakorlat korábban létezett, azonban az új ügyvezető ennek megszüntetése iránt tett intézkedéseket és ezzel a munkavállalók is tisztában voltak.

[44] Az elsőfokú bíróság helyesen tulajdonított csekélyebb bizonyító erőt az előbbi bizonyítékokkal szemben tanú1 vallomásának. A tanú az alperessel perben állt és nem uszodamester volt, hanem gépész munkakörben dolgozott. A munkavégzése során kétségtelenül észlelhette az uszodamesterek tevékenységét, azonban a másik perben tett

részben eltérő vallomása okán a nyilatkozata nem minősült aggálytalan bizonyítéknak, illetve a többi tanúvallomással szemben nem bizonyította a felperesi állításokat.

[45] Mindezek alapján helyes volt az az elsőfokú ítéleti megállapítás, hogy a beosztott úszómesternek 18 óráig folyamatosan a 33 méteres medence mellett kellett tartózkodnia. Az úszómesterek többsége 18:15 óráig a medencénél tartózkodott, vagyis ott látta el a felügyeletet, ahova be volt osztva. Az elsőfokú bíróság helytállóan vette figyelembe azt is, hogy nem lehetett különbséget tenni a medencét használók között azzal kapcsolatban, hogy profi sportolók vagy sem, hiszen az NM rendelet 3. számú melléklete Fürdőmedencék címszó alatt a 2. pontban azt tartalmazza, hogy a fürdőmedencék mellett a teljes üzemidő alatt szakképzett uszoda/úszómesternek kell lennie. Ez alapján az a tény, hogy a medencét éppen sportolók használják, nem tette mellőzhetővé a munkaköri kötelezettségek teljesítését.

[46] Az elsőfokú bíróság helyes következtetésre jutott a kamerarendszerekkel kapcsolatban is. Önmagában a kamerafelvételek készítése és az a tény, hogy azok 2-3 hétig visszanezhetők voltak, még nem jelenti, hogy az ügyvezető minden munkavállaló, minden munkanapja tekintetében konkrét információkkal rendelkezett a munkavégzés körülményeiről. A kamerafelvétel csupán egy lehetőség volt a munkavállalók ellenőrzésére, de amint a perben becsatolt jegyzőkönyvek is alátámasztották, az ellenőrzésekre elsősorban nem kamerán keresztül, hanem munkatársak közreműködésével, jegyzőkönyv felvétele mellett került sor.

[47] A bizonyítékok azt támasztották alá, hogy az alperes bizonyítottnak nem tűrte el azt a gyakorlatot, amely következtében egy úszómester akár több órára felügyelet nélkül hagyhatta a rábízott medencét. tanú3, továbbá tanú13 tanúvallomásából és az ellenőrzések adataiból az következett, hogy törvényes képviselői az ügyvezetővé történt kinevezését követően nem szándékozta eltérni és elfogadni a korábban kialakult gyakorlatot és ezzel a munkavállalók tisztában voltak. Nem nyert igazolást az a felperesi állítás sem, hogy a felperes 2023. május 16-án 16.46. és 18.15 között többször odament ellenőrizni a 33 méteres medence környékét. Ez azonban még valósága esetén sem pótolhatta a munkáltató által elvárt és jogszabályban is rögzített folyamatos felügyeletet.

[48] Mindezek alapján helyes volt az elsőfokú bíróság megállapítása, mely szerint a felperes munkáltatói utasítással és a közegészségügyi, biztonsági kérdéseket érintő NM rendelettel ellentétes magatartása az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontja alapján a munkaviszonnyal összefüggő lényeges kötelezettség szándékos megsértésének minősült és önmagában is megalapozta a munkaviszony azonnali hatállyal történt megszüntetését (EBH2018.M.18.).

[49] A másodfokú bíróság egyetértett a másik indokhoz, vagyis a munkaidő lejárta előtti távozáshoz kapcsolódó elsőfokú ítéleti indokolással is. a lefolytatott bizonyítás alapján megállapítható, hogy egyes munkavállalók korábban elmentek, a munkaidejük lejárta előtt.

Az új ügyvezető azonban ezt meg kívánta szüntetni és ennek érdekében intézkedéseket is tett. Nemcsak az ügyvezetői utasítás, hanem a munkavállalók ellenőrzésének a ténye is azt támasztotta alá, hogy elvárása szerint a munkaidőt a munkavégzés helyén kellett tölteni, vagyis az ettől eltérő gyakorlatot nem tekintette elfogadottnak, ahhoz nem kívánt hozzájárulni. Ezért függetlenül attól, hogy néhány úszómester (tanú7, tanú12, tanú13 és a felperes) rendszeresen, fél órával hamarabb távoztak a munkaidejük lejártá előtt, a tanúvallomások alapján nem lehetett megállapítani, hogy mindez a munkáltatónál egy általános és a vezetőség által ismert és eltűrt gyakorlat volt. A felperes fellebbezésével ellentétben az alperesi ügyvezető intézkedéseinek a jelentőségét nem csökkentette, hogy mások elbocsátására nem került sor, illetve nem volt gyakrabban ellenőrzés. A peradatok ugyanis megfelelően alátámasztották az ügyvezető szándékait.

[50] A perbeli azonnali hatályú felmondás jogszerűségét nem befolyásolta, hogy a korábban hétvégenként csak két úszómester dolgozott egyidőben és emiatt szükségszerűen voltak olyan időszakok, amikor a medencék felügyelet nélkül maradtak. Az azonnali hatályú felmondásban érintett napon hétköznapi munkarendben kellett munkát végezni, vagyis három úszódamester tartózkodott az uszodában. A felperesnek, tehát lehetősége volt helyettesítésről gondoskodni, amennyiben elhagyta a munkavégzési területét. A hétfégi munkarend ezért nem tette jogszerűvé, hogy hétköznapi hosszú időre felügyelet nélkül maradjon a medence.

[51] A másodfokú bíróság egyetértett a joggal való visszaélés körében kifejtettekkel is. Az Mt. 7. §-a alapján az alperesnek kellett igazolnia, hogy a 2021. augusztusi bérkövetelések, majd betegállományok nem álltak összefüggésben a 2023. májusi, kötelezettségszegésre alapított azonnali hatályú felmondással. Tény, hogy a munkáltatói jogkör gyakorló személye a felperes által megjelölt eseményeket követően megváltozott és időben igen távol volt egymástól ez a konfliktus és a munkaviszony megszüntetése. Figyelembe kellett venni továbbá, hogy az irányadó bírói gyakorlat szerint minősített kötelezettségszegés esetén a joggal való visszaélés csak szűk körben valósulhat meg (EBH2014.M.25.). Az alperes írásbeli utasítást adott ki, írásbeli figyelmeztetést is kibocsátott, vagyis a felperesnek tisztában kellett lennie a munkavégzéshez kapcsolódó megváltozott elvárásokkal. Ennek ellenére hosszabb időre felügyelet nélkül hagyta a rábízott medencét, majd korábban távozott a munkahelyéről. A jelzett körülmények és a felperes előbbi magatartása azt igazolták, hogy az azonnali hatályú felmondást nem a 2021. augusztusi események miatt bocsátották ki.

[52] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokaira tekintettel, a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[53] A felperes a fellebbezési eljárásban pervesztes lett, ezért a Pp. 83. § (1), (2) bekezdése alapján köteles az alperes perköltségének a megtérítésére. A fellebbezés

előterjesztésére 2025. január 14-én került sor, vagyis az ügyvédi munkadíjat a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján kellett meghatározni, ügyvédi megbízási díj igazolása hiányában. A fellebbezett pertárgyérték 3.024.000 forint volt, vagyis a pernyertes alperest ez alapján 75.600 forint + áfa másodfokú perköltség illeti meg.

[54] A felperest munkavállalói költségkedvezmény illette meg, ezért a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése alapján megállapított, le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

[55] Az ítéltábla a fellebbezést tárgyalás tartására irányuló kérelem hiányában a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2025. április 29.

dr. Orosz Andrea s.k.

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.

dr. Szalai Beatrix s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró